

meldte Besøg rundt om i Kirker og Skoler som et uværdigt Spioneri, der nødvendigt maatte virke nedbrydende paa Præsternes og Lærernes Anseelse hos Befolkningen.

Hvad der særlig vakte Provst Tønnesens Uvilje mod Bispen, var dog dennes Stilling i det offentlige Liv og navnlig i Politiken, hvor hans Holdning unægtelig ogsaa røbede, at han trods sin fremrykkede Alder endnu ganske lod sig beherske af sin Ærgerrighed. Efter at han i adskillige Aar bestandig havde balanceret mellem de to bittert kæmpende politiske Partier for at kvalificere sig til i det afgørende Øjeblik at overtage Styret som den mæglende og forsonende, var han — efterhaanden som Udsigterne til en almindelig Udjevning af Striden formindskedes — gledet mere og mere over i Demokraternes Lejr, hvor man da heller ikke havde forsømt nogen Smiger for at lokke ham til at smykke Folkets fremrykkende Rækker med sit historiske Navn. Endnu havde han dog bestemt vægret sig ved at proklamere sin Tilslutning til Partiet; men det var en offentlig Hemmelighed — som han heller ikke selv lagde mindste Skjul paa — at han derimod ikke vilde have noget imod ved Hjælp af demokratiske Stemmer at lade sig indvælge i Rigsdagen for igen at faa Foden indenfor i de styrendes Kres.

Med stor og frimodig Aabenhjertighed talte han selv om denne sin Svaghed for Politik og Magtbesiddelse. Man havde saaledes neppe sat sig ved Frokostbordet, før han ledte Talen hen paa de Rygter om hans Rigsdagskandidatur, der igen i de sidste Dage havde svirret om i alle Landets Blade.

„Ja, hvad skal man gøre ved det?“ sagde han smilende. „Jeg tror, det gaar med Politikere, som det gaar med gamle Herskabskuske. Naar man en Gang har siddet oppe paa Bukken og holdt Tømmerne i sin Haand — og maaske svunget Pisen, naar det kneb! — saa kan man slet ikke finde sig i at gaa hjemme i Stalden og skære Hakkelse. Jeg erindrer fra min Barndom en Postkusk, der i over tredive Aar hver Nat kørte Deligencen fra min Fødeby til en af Nabobyerne. Om ham fortæltes der, at da han blev gammel og aflægs, fandt man paa, hver Gang han var ved at dø, at give ham Sengebaandet mellem Hænderne,